

[Poulsgaard]

Nu må man nok sige, at den forespørgsel, vi har stillet her, er aktuel, så det klodser. Jeg tænker på statsministerens appel til os nytårsdag, hvori han sagde, at vi var forkælede, at vi skulle til at klare noget mere selv, og forskellige andre ting. Det har statsministeren fuldstændig ret i, og et af de steder, hvor man kunne begynde at efterleve statsministerens ord, var netop vedrørende de kulturelle budgetter. Derfor har vi simpelt hen spurgt: Hvordan vil regeringen placere indsatsen for kulturlivet og betalingen heraf i skyggen af den desperate situation, vi befinder os i?

Hvilke forventninger har vi så i Fremskridtspartiet til denne debat? Vi må jo nok sige, at vi er blevet skuffet mange gange, og vi har vel heller ikke de helt store forventninger om, at ministeren vil leve op til den appel, som statsministeren kom med. Ministeren vil vel nok køre frem med den socialdemokratiske kulturpolitik, der er ført her gennem mange år, og som stadig væk går ud på at tage fra de mange og give til de få, at tage fra de ubemidlede og give til de velbærgede. Al kulturstøtte i dette land går jo simpelt hen til de velbærgede.

Hvis man under debatten her kunne få kulturministeren til at sige, at den revision af teaterloven, der vel kommer her engang i januar, ryger lige direkte ned i skraldespanden – det er dér, den hører hjemme – ville noget være vundet.

Jeg ville også gerne, om jeg herfra kunne få ministerens tilsagn om, at Flemming Flindt aldeles ikke skal til Århus og være leder af en ny balletskole dér. Det er ikke det, vi har brug for.

Jeg kunne da også godt tænke mig, om ministeren ville forklare fru Birte Weiss og andre socialdemokrater, at Musikhuset i Århus aldeles ikke giver overskud, det giver et drønende underskud, men anlægsudgifter og den slags ting tager Socialdemokratiet jo ikke rigtig højde for.

Det var nogle af de ting, vi kunne diskutere. Vi kunne jo også diskutere, om det er rimeligt, at hver dansker fra vugge til grav betaler 300 kr. om året til drift af bibliotekerne. Vi er nogle stykker, der finder, at det er absolut urimeligt.

Vi kunne da også godt diskutere – for at tage et andet område – Det Kgl. Teater. Er det rimeligt, at de skal have et budget for 1987 på 253 mio. kr.? De regner med, at de kan få indtægter på lige knap 30 mio. kr. Er det rimeligt? Dér har vi i hvert fald beviset på, at man tager fra de fat-

tige og giver til de rige. Alle den slags ting kunne vi diskutere.

Vi kunne også se på støtten til idrætten, og dér kan vi jo nu se, at SF, der aldrig er så fedtet med statsmidler – og de er fulgt godt op af Socialdemokratiet og De Radikale gennem tidens løb – nu vil bruge 100 mio. kr. mere til breddeidrætten. Kunne vi få det jordet her i dag også, ville det ikke være så dårligt. Vi bruger ca. 2 mia. kr. på idrætten i dette land, det er altså ikke pebernødder, vi snakker om, og vi snakker om lidt mere end de 3 kr. 34 øre, vi får hældt i hovedet hver dag af Danmarks Radio i denne tid.

Men som sagt, jeg er lidt spændt på, hvad ministeren siger. Jeg har ikke de store forventninger, for jeg er før blevet skuffet, men jeg håber, at min skepsis bliver gjort til skamme.

Besvarelse

Kultur- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Det er næsten synd at skulle begynde med at sige, at jeg er bange for, jeg kommer til at indfri hr. Poulsgaards frygt for eller forestilling om, hvad der vil ske.

Men jeg vil gerne sige til at begynde med om Fremskridtspartiets forespørgsel, at den ikke trods begrundelsen her for et øjeblik siden er helt let at forstå, for når man tager det statslige budget, så udgør de kulturelle bevillinger, som jeg har med at gøre, Kultur- og Kommunikationsministeriets kulturelle bevillinger, dvs. finanslovens § 21, omkring 0,9 pct. af de samlede statslige udgifter, og vi skal jo passe på – det vil jeg også godt sige her indledningsvis – ikke at blande tingene for meget sammen i debatten ved at begynde at tale om 2 mia. kr. til idrætten, for det er jo kommunale penge, som vi af respekt for det kommunale selvstyre ikke kan drage ind og sammenligne med det, som jeg kan tale om her, nemlig de 0,9 pct. af statsbudgettet, som de kulturelle bevillinger udgør.

Og når betalingsbalancen drages ind i dette, må jeg sige, at de kulturelle bevillinger jo kun i meget begrænset omfang er af en art, som giver import af varer hertil fra udlandet, så nogen stor indflydelse på betalingsbalancen kan de udgifter ikke have, og at man netop ønsker en vurdering af dem i skyggen af betalingsbalancesituationen, forekommer det mig lidt svært at begribe. Men det viste sig jo også, at det ikke er